

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Y. L.**,
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalované:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2020, č. j. KRPA-168579-16/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že v jeho případě neexistují žádné zákonné důvody pro jeho zajištění, neboť pro vydání napadeného rozhodnutí nejsou splněny podmínky.
3. Není podle něj pravdou, že by bylo v jeho případě dáno nebezpečí, že by jako cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Do ČR přijel žalobce na pozvání, které mu vyřídila jeho manželka na Ředitelství služby cizinecké policie.
4. Žalobce poukazuje na svou rodinnou situaci, kdy by případné rozhodnutí o správním vyhoštění prokazatelně znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na to, že má v ČR manželku, která zde má povolen trvalý pobyt. K uzavření manželství došlo před více než třiceti lety, jejich manželské soužití trvá nepřetržitě do současnosti, manželé se pravidelně navštěvují.
5. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohl jako cizinec závažným způsobem narušit veřejný pořádek ČR, nic takového nebylo prokázáno, a to zejména s ohledem na rodinné vazby a uvedené pozvání vyřízené u Ředitelství služby cizinecké policie.
6. Žalobce uvádí, že prokazatelně disponoval platným biometrickým pasem, který opravňuje státní příslušníky Ukrajiny k legálnímu pobytu na území členských států Evropské unie. Žalobce tak má za to, že se na území ČR nacházel legálně. Domnívá se, že pro ČR nepředstavuje žádné nebezpečí, může pobývat ve společné domácnosti u své manželky.
7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že při rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. První podmínka byla naplněna tím, když bylo dne 29. 6. 2020 se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce vstoupil na území České republiky v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Pro možnost zajištění musí být splněny i další okruhy podmínek. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců opravňuje policii, aby v odůvodněných případech upustila od uložení mírnějších prostředků a bezprostředně cizince zajistila. Žalovaná má za to, že se neodchýlila z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnila. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná spatřuje závažné narušení veřejného pořádku, případně existenci nebezpečí a jeho závažného narušení ve skutečnosti, že žalobce vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN. Z důvodu, že žalobce prokazatelně

vstoupil na území České republiky v době platného ochranného opatření, a nespadá do výjimek uvedených v tomto opatření, porušil podmínky vstupu a stal se tak zdravotním rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území České republiky. V případě žalobce tak existovalo důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, další setrvání a pohyb žalobce na území by představovalo zdravotní riziko pro společnost, neboť tento pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou přitom všeobecně známé a žalobce si jich musel být dobře vědom. Až teprve 15. 6. 2020 otevřela Ukrajina své hranice a umožnila vstup na své území cizincům, přičemž tamní situace

se zhoršuje. V současné době je na území Ukrajiny prodloužena platnost tzv. adaptivní karantény až do 31. července 2020. Vydání rozhodnutí o zajištění žalobce považuje žalovaná za zcela vhodné a přiměřené.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť to nepovažoval za nutné a žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Z úředního záznamu ze dne 29. 6. 2020 vyplývá, že téhož dne se žalobce dostavil ke správnímu orgánu za účelem splnění povinnosti – registrace pobytu na území ČR. Předložil biometrický cestovní doklad s otištěným přechodovým razítkem HUN ze dne 11. 6. 2020, důvodem pobytu byla návštěva rodiny. V záznamu je konstatováno, že žalobce svým jednáním porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN ze dne 5. 6. 2020. Nebyl nalezen žádný záznam potvrzující legálnost pobytu na území ČR. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení a byl proveden výslech žalobce.
13. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 11. 6. 2020 za prací a za manželkou. K pobytu se nikde nenahlásil. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020 nezná. Myslel si, že do ČR přicestoval oprávněně. Má potvrzení na COVID-19, které si dělal na Ukrajině, ale nemá jej u sebe. Následně uvedl, že test si koupil od řidiče mikrobuse. Svůj příjezd neohlásil na hygienickou stanici. Bydlí u manželky, která má v ČR povolen trvalý pobyt. Finanční prostředky na vycestování má. O azyl nikdy nežádal. Může vycestovat. Je ženatý, má dvě dospělé děti, které žijí na Ukrajině. V ČR má pouze manželku. Na území ČR není osoby, vůči které by ukončení pobytu žalobce na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. S manželkou spolu nežijí, pouze jej navštěvuje na Ukrajině. Finanční záruka není

možná, neboť k tomu nedisponuje finančními prostředky a ani není v ČR osoba, která by je za něj složila. Ukrajina je pro žalobce bezpečná země, není mu známa žádná překážka vycestování.

14. Dne 29. 6. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná uvedla, že dne 29. 6. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 5. 6. 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN. Tímto opatřením byl nařízen zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádají do stanovené výjimky.
15. Žalovaná konstatovala, že žalobce citované opatření porušil, jelikož nespadá mezi uvedené výjimky. Stal se tak rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení nemoci COVID-19 na území ČR. Došlo tak k závažnému porušení veřejného pořádku, neboť u osob svévolně vstupujících na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény či provádět testování. Sám žalobce sdělil, že svůj pobyt nikomu nehlásil. Žalobce testem na uvedené onemocnění nedisponoval, pouze si jej obstaral za úplatu. Skutečnosti o průběhu pandemie jsou obecně známé a žalobce měl možnost si včas dohledat příslušné informace. Žalobce se chtěl navíc po ČR dále volně pohybovat, neboť uvedl, že zde chce pracovat. Dle žalované existuje nebezpečí, že bude žalobce nadále setrvávat na území ČR v rozporu s uvedeným opatřením a naruší tím veřejný pořádek. Mírnější donucovací opatření by podle žalované nebyla dostačující. Žalobce nedisponuje potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2. Není u něj předpoklad, že by se podrobil rozhodnutí příslušné hygienické stanice, pokud jde o karanténní opatření či izolaci. V ČR je pouze na návštěvě u manželky, nelze tak zaručit, že by mohl případně na její adrese zůstat v izolaci. Přestože žalobce uvedl, že o tom, že na území ČR vstoupil neoprávněně, nevěděl, se žalovaná domnívá, že informace o celosvětové epidemii jsou známy natolik, že mohl žalobce podobná opatření předpokládat.
16. Aplikace zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) žalovaná vyloučila s poukazem na to, že se domnívá, že by žalobce neplnil povinnost oznámit policii adresu pobytu a zdržovat se tam. S manželkou dlouhodobě nežijí, pouze je u ní na návštěvě. V ČR nemá žalobce žádný majetek. Je pravděpodobné, že se bude správnímu orgánu vyhýbat. S ohledem na uvedené vyloučila žalovaná rovněž možnost dle písm. c) a d) předmětného ustanovení. Možnost použití opatření dle písm. b) daného ustanovení též není možná, neboť žalobce sám uvedl, že nemá za tímto účelem dostačující finanční prostředky. V případě žalobce je dána důvodná obava, že se bude skrývat a mařit výkon rozhodnutí. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů. Tuto dobu považuje žalovaná za přiměřenou pro vyřízení potřebných záležitostí v souvislosti se správním vyhoštěním žalobce.
17. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu

oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

19. Podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek“.
20. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.“
21. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
22. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 40 dnů podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto, nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU, a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
23. Právní úprava účinná v době rozhodování žalované předepisovala k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je doloženo obsahem správníhopisu. Dne 29. 6. 2020 pak bylo o správním vyhoštění žalobce rozhodnuto.
24. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) – d) zákona o pobytu cizinců.
25. Podle ustanovení § 123b odst. 1 jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, kterému je zvláštní opatření za účelem

vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

26. **Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.
27. K druhé podmínce soud uvádí, že tato byla naplněna. **Žalovaná se vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu, a odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením. K možnosti zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) žalovaná uvedla, že žalobce by nesplnil povinnost oznámit policii adresu pobytu a zdržovat se tam. S manželkou dlouhodobě nežijí, pouze je u ní na návštěvě. V ČR nemá žalobce žádný majetek. Je pravděpodobné, že se bude správnímu orgánu vyhýbat. S ohledem na uvedené vyloučila žalovaná rovněž možnost dle písm. c) a d) předmětného ustanovení. Možnost použití opatření dle písm. b) daného ustanovení též není možná, neboť žalobce sám uvedl, že nemá za tímto účelem dostačující finanční prostředky.**
28. Poslední podmínka pak spočívá v tom, že musí být naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) – e) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o podmínku stanovenou v ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalovaná je toho názoru, že existuje nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
29. Zbývá tedy přezkoumat, zda žalovaná dostatečným způsobem zvážila a zdůvodnila svůj závěr o existenci nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
30. Podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN, které bylo usnesením vlády ČR č. 607 vzato dne 5. 6. 2020 na vědomí, účinného ode dne 5. 6. 2020 do dne 14. 6. 2020, se nařizuje 1. zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt; to neplatí: a) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky, b) pro občany Evropské unie a cizince s povoleným pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují přes Českou republiku za účelem cesty domů a mají k tomuto účelu vystavenou nótu zastupitelského úřadu (průjezd a repatriace), c) je-li vstup těchto

cizinců v zájmu České republiky, d) pro přeshraniční pracovníky, žáky a studenty, kteří za účelem výkonu práce nebo vzdělávání v České republice pravidelně oprávněně překračují státní hranici s Českou republikou ze sousedního státu a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu za podmínek uvedených v bodě 9, e) pro pracovníky mezinárodní dopravy, f) pro pracovníky servisu kritické infrastruktury, g) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, h) v naléhavých mimořádných situacích, i) pro občany Evropské unie a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta v jiném členském státě Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky na dobu nejdéle 72 hodin za účelem výkonu ekonomické činnosti, nebo návštěvy osoby, ke které mají prokazatelnou rodinnou vazbu včetně trvalého partnerského vztahu a doloží adresu, na které se budou zdržovat, a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /1.; j) pro občany Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky za účelem výkonu ekonomické činnosti nebo studia na vysoké škole a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /1., k) pro pracovníky do potravinářské výroby, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a pro sezónní zaměstnance, pokud předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., l) pro klíčové a vědecké pracovníky, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., m) pro pracovníky ve zdravotnictví a sociálních službách, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., n) pro držitele dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu, kteří předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., o) pro manžele a nezletilé děti cizinců s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky, kterým bylo vydáno dlouhodobé vízum a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., p) pro občany Evropské unie s vydaným potvrzením o přechodném pobytu nebo s trvalým pobytem v Maďarské republice, ve Spolkové republice Německo, v Rakouské republice nebo ve Slovenské republice a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta těmito zeměmi, kteří překročí státní hranici mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo, Rakouskou republikou nebo Slovenskou republikou, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem.

31. Podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, které bylo usnesením vlády ČR č. 664 vzato dne 15. 6. 2020 na vědomí, účinného ode dne 15. 6. 2020, se nařizuje 1. zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt; to neplatí: a) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky, b) pro občany Evropské unie a cizince s povoleným pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují přes Českou republiku za účelem cesty domů a mají k tomuto účelu vystavenou nótu zastupitelského úřadu (průjezd a repatriace), c) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, d) pro přeshraniční pracovníky, žáky a studenty, kteří

za účelem výkonu práce nebo vzdělávání v České republice pravidelně oprávněně překračují státní hranici s Českou republikou ze sousedního státu a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu za podmínek uvedených v bodě 9, e) pro pracovníky mezinárodní dopravy, f) pro pracovníky servisu kritické infrastruktury, g) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, h) v naléhavých mimořádných situacích, i) pro občany Evropské unie a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta v jiném členském státě Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky na dobu nejdéle 72 hodin za účelem výkonu ekonomické činnosti, nebo návštěvy osoby, ke které mají prokazatelnou rodinnou vazbu včetně trvalého partnerského vztahu a doloží adresu, na které se budou zdržovat, a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /1.; j) pro občany Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky za účelem výkonu ekonomické činnosti nebo studia na vysoké škole a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /1., k) pro pracovníky do potravinářské výroby, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a pro sezónní zaměstnance, pokud předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., l) pro klíčové a vědecké pracovníky, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., m) pro pracovníky ve zdravotnictví a sociálních službách, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., n) pro držitele dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu, kteří předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., o) pro manžele a nezletilé děti cizinců s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky, kterým bylo vydáno dlouhodobé vízum a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., p) pro občany Evropské unie s vydaným potvrzením o přechodném pobytu nebo s trvalým pobytem v členských státech Evropské unie a dalších státech schengenského prostoru nebo v jejich částech s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 uvedených v bodu III. /4. a jejich rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie nebo dalšího státu schengenského prostoru nebo v jejich částech s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 uvedených v bodu III. /4. a jejich rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, q) pro vysoce kvalifikované pracovníky vykonávající profese spadající do Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec a do Programu klíčový a vědecký personál, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III. /2., pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem.

32. Obě výše uvedená ochranná opatření byla vydána Ministerstvem zdravotnictví ČR k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2.
33. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce svým jednáním, tj. samotným vstupem na území ČR dne 11. 6. 2020 a následným setrváním do dne 29. 6. 2020, kdy se dostavil na OCP OPA Praha, porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-7/MIN/KAN. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval 11. 6. 2020. Svůj příjezd nikam nehlásil, tím méně příslušné

hygienické stanici. Nedisponoval lékařským či jiným potvrzením o provedeném testu RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2, test si pouze měl obstarat za úplatu, potvrzení nemá u sebe. Žalovaná s ohledem na tuto pobytovou historii žalobce konstatovala, že žalobce tímto jednáním porušil ochranné opatření ze dne 5. 6. 2020, které vydalo Ministerstvo zdravotnictví ČR pod č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN. Současně zdůraznila, že žalobce svůj vstup neohlásil hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci. Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce

existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek tím, že svým setrváním na území nemůže dostát ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-7/MIN/KAN, a následně ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN.

34. Současně podotkla, že žalobce sice uvedl, že mu není známo, že by jednal neoprávněně, avšak soud ve shodě s žalovanou má za to, že s ohledem na současný stav, kdy je v obecném povědomí, že probíhá pandemie související s onemocněním COVID-19, měl žalobce možnost si ověřit, zda je vycestování do ČR možné. Případná neznalost citovaného opatření ani dalších souvisejících opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nemůže být omluvou.
35. Soud uvádí, že v případě žalobce neshledal, že by jej bylo možno podřadit pod stanovené výjimky ze zákazu vstupu na území ČR, když jakožto občan Ukrajiny přicestoval na území ČR za účelem návštěvy své manželky a za prací. Žalobce by mohl spadat do výjimky dle čl. 1 bodu I. písm. o) opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-7/MIN/KAN, která se vztahuje na manžele a nezletilé děti cizinců s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky, kterým bylo vydáno dlouhodobé vízum a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2. Žalobce uvedl, že má na území ČR manželku, která zde má povolen trvalý pobyt. Tuto skutečnost žalobce doložil v příloze žaloby, avšak i přesto nedisponoval, jak sám potvrdil požadovaným potvrzením o absolvování testu. Žalovaná tak správně vyhodnotila, že žalobce nespadá do žádné z výjimek uvedené v ochranném opatření. Pro úplnost soud uvádí, že odkazuje-li žalovaná současně na navazující ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví vydané pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN dne 12. 6. 2020, pak žalobce nespadá do žádné z výjimek ani dle tohoto ochranného opatření. Soud vyhodnotil jako správný závěr žalované, že žalobce porušil uvedené ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, kdy na území ČR vstoupil bez ohledu na vyslovený zákaz vstupu.
36. Dále soud přezkoumal závěr žalované o existenci nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v případě žalobce tedy konkrétně nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku.
37. Obě výše uvedená ochranná opatření byla vydána k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 a nařizuje se jimi zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespadají

do stanovených výjimek. Hlavním cílem těchto ochranných opatření je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Toho lze dosáhnout právě omezením pohybu osob, a dále také omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním přiměřených osobních ochranných prostředků zvýšenou dezinfekcí. Veškerá opatření byla a jsou zaměřena tak, aby byla zajištěna širší škála specifických opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením onemocnění COVID-19. Souvisejícím cílem těchto opatření je tedy provést kroky nezbytné k dalšímu zpomalení šíření nemoci COVID-19, dále zplošťovat křivku počtu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2, který způsobuje respirační onemocnění COVID-19, v České republice, a tím předejít přetížení až zhroucení zdravotního systému tak, jak k tomu došlo či dochází v zemích, v nichž nebyla včas přijata odpovídající opatření. Česká republika se od počátku svými přijatými opatřeními omezujícími vstup na své území nijak nevymykala světovému ani evropskému průměru a obdobná opatření, jaká byla a jsou přijata v ČR, byla a jsou postupně přijímána i vládami jiných států.

38. Žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době účinnosti výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, a zároveň nespadá do výjimek uvedených v tomto opatření, tj. vstoupil na území ČR přes vyslovený zákaz vstupu. Stal se tedy rizikem pro ČR v šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR je omezena možnost možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény a provádět testování na výše uvedené virové onemocnění, zejména pokud vazba cizince, stejně jako u žalobce, je místo faktického pobytu příliš flexibilní. Žalobce sice uvedl, že bydlí u manželky, ale ta na uvedené adrese bydlí pouze 2 měsíce, přičemž vzhledem k jejímu pobytu v ČR v trvání 10 let spolu manželé nežijí. Žalobce tak neskýtá dostatek záruk, že se bude zdržovat v místě faktického pobytu. Došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území ČR, přičemž v případě pozdějšího prokázání nákazy žalobce by se mohl tento virus nekontrolovatelně šířit populací, což by mělo značný dopad na ekonomiku ČR a její zdravotní systém. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou přitom průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva vnitra, Ministerstva zahraničních věcí i dalších subjektů. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zjistil podmínky pro vstup na území ČR a tyto dodržel, pokud tak neučinil, lze to přičítat pouze k jeho tíži.
39. Soud konstatuje, že žalovaná správně vyložila pojem veřejného pořádku a jeho narušení, když v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvedla, že za veřejný pořádek lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud přisvědčil žalované, že jednání žalobce tato kritéria zcela bezesporu naplňuje, když svým jednáním ohrozil veřejné zdraví tím, že v době pandemie velkého rozsahu (tj. onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období) zasahující do více kontinentů i přes účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR výslovně zakazující vstup na území ČR svévolně

vstoupil a pobýval na území ČR. Tímto svým jednáním žalobce závažně porušil mimořádné opatření přijaté k zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR a dalších osob, které se na území ČR v souladu s právními předpisy zdržují.

40. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce zcela svévolně vstoupil a pobýval na území ČR. Svůj vstup neohlásil hygienické stanici, čímž znemožnil případné nařízení a kontrolu nezbytných karanténních opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Soud nadto podotýká, že žalobce přicestoval ze země, kterou nebylo v dané době možné považovat s ohledem na probíhající epidemii onemocnění COVID-19 za bezpečnou. Soud proto uzavírá, že i třetí podmínka pro rozhodnutí o zajištění cizince dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla splněna.
41. Soud s odkazem na výše uvedené souhlasí s žalovanou, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a na napadené rozhodnutí tak nelze pohlížet jako na rozhodnutí nezákonné.
42. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. července 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce